

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 580/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 25 maja 2022 roku sygn. akt VII 483/21			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	podniesiony przez obrońcę oskarżonego E. W.: 1. zarzut obrazy prawa procesowego tj. - art. 7 k.p.k. przez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonego E. W., który nie przyznał	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

się do popełnienia
zarzucanych mu
czynów oraz
wyjaśnień
oskarżonego P. B.,
który w dniu 16
września 2020 roku
stwierdził, że on sam
dokonał kradzieży,
od których jest
uzależniony,

- art. 7 k.p.k. i
art. 410 k.p.k. przez
wybiórczą ocenę
zeznań świadków
przesłuchanych na
rozprawie w dniu
25 maja 2022 roku,
którzy nie wskazali
oskarżonego E. W.
jako sprawcy
kradzieży,

2. zarzut błędu w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
orzeczenia,
wynikający z obrazu
prawa procesowego,
polegający na
uznaniu, że
oskarżony dopuścił
się popełnienia
zarzucanych mu
czynów, gdy żaden
ze świadków nie
wskazał go jako
sprawcy zdarzenia,
a oskarżony P.
B. wyjaśnił, że to
on z uwagi na
swoje uzależnienie
ukradł wymienione
w akcie oskarżenia
przedmioty,

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Kwestionowanie poczynionych przez sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych odnoszących się do sprawstwa oskarżonego E. W. w zakresie czynów zarzucanych mu w punktach I, II, III aktu oskarżenia z powodu braku dowodów uprawniających do czynienia takowych ustaleń, uznać należy za zasadne. Z pisemnego uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że ustalenia te poczynione zostały w oparciu o nagrania dokonane przy pomocy urządzeń monitorujących wnętrza pomieszczeń sklepowych R. (karta 99 - 102, 108), (...) (karta 97), (...) (karta 98), C. (103 - 104) oraz na podstawie zeznań świadka M. W. (karta 61 - 63, 497). Wskazane zapisy monitoringu z kart		

99 - 102, 97, 98, 103
- 104 rzeczywiście
uwidaczniają
sylwetki dwóch
mężczyzn, którzy w
dniu 5 lutego 2020
roku przemieszczają
się po sklepach
dokonując zaboru
odzieży z półek
czy wieszaków i
pakując je do
plecaków, a zapisy
monitoringu z karty
108 uwidaczniają
sylwetki trzech
mężczyzn, którzy
w dniu 3 marca
2020 roku dokonują
takowych czynności
w odniesieniu do
wiszących na
wieszakach kurtek
na terenie sklepu
(...).

O ile w oparciu o
wyjaśnienia
oskarżonego P. B. i
wyjaśnienia
oskarżonego A. W.,
przyznających się do
winy, sąd rejonowy
miał postawy do
czynienia ustaleń, iż
wśród
zarejestrowanych na
nagraniach osób są
obaj wymienieni
i oni dokonują
przypisanych im
kradzieży towarów,
o tyle już nie
wiadomo czym
kierował się tenże
sąd, przyjmując że
drugim z mężczyzn
widocznych na
monitoringu w dniu
5 lutego 2020 roku

jest E. W.. Sąd ten zaniechał ustalenia poprzez stosowne rozpytanie obecnego na rozprawie głównej oskarżonego A. W., którym z trzech mężczyzn przemieszczających się po sklepie (...) w dniu 3 marca 2020 roku, zarejestrowanych na nagraniu z karty 108, był E. W., co ma istotne znaczenie zarówno odnośnie ustaleń co do czynu zarzucanego temu ostatniemu w punkcie IV aktu oskarżenia (o popełnienie którego jest obciążany przez oskarżonego A. W., a jego wyjaśnienia są jedynym dowodem na sprawstwo E. W.), jak i czynów zarzucanych w punktach I, II, III aktu oskarżenia z przyczyn wskazanych poniżej.

Oskarżony E. W. do żadnej z zarzucanych mu kradzieży się nie przyznał, zaś P. B. zaprzeczył aby tychże dokonał wspólnie z nim.

Oskarżeni E. W. i P. B. nie stawili się na rozprawę główną, a żaden z trzech oskarżonych nie był obecny na rozprawie

apelacyjnej. Zatem sąd rejonowy w ogóle nie wie jak wyglądają pierwsi dwaj oskarżeni, nie miał bowiem z nimi bezpośredniego kontaktu, zaś sąd odwoławczy nie widział żadnego z trzech oskarżonych. Ponadto akta sprawy nie zawierają żadnych zdjęć lub nagrań wizerunku oskarżonych E. W., P. B. i A. W., mogących stanowić materiał porównawczy użyteczny dla wypowiedzenia się co do tożsamości oskarżonego E. W. z jednym z mężczyzn widocznych na nagraniach z zabezpieczonych zapisów monitoringu.

Według sądu pierwszej instancji świadek M. W. zajmująca stanowisko kierownika sklepu (...), dokonała rozpoznania na odtworzonych w obecności funkcjonariuszy policji zapisach monitoringu, dwóch tych samych mężczyzn, jako sprawców kradzieży dokonanych z tego sklepu w dniu 5 lutego 2020 roku i w

dniu 3 marca 2020 roku.

Analiza treści jej zeznań nie wskazuje jednak aby była ona bezpośrednim świadkiem dokonanych kradzieży i aby widziała naocznie ich sprawców, czy też aby były jej okazane jakiegokolwiek zdjęcia celem rozpoznania widzianych na nagraniach sprawców. Podczas żadnego z przesłuchań nie została wezwana do wskazania, którzy konkretnie mężczyźni widoczni na nagraniach i na podstawie jakich cech charakterystycznych, zostali przez nią rozpoznani jako sprawcy obu kradzieży na szkodę jej pracodawcy.

Nie wiadomo zatem tak naprawdę czym kierował się sąd orzekający przyjmując, że E. W. jest jednym z mężczyzn uwidoczniionych na wszystkich nagraniach monitoringu.

Lektura materiału aktowego wskazuje, że w rzeczywistości

oskarżenie dotyczące udziału E. W. w kradzieżach z dnia 5 lutego 2020 roku oparte zostało wyłącznie o notatkę urzędową sporządzoną przez funkcjonariusza policji Komedy Miejskiej Policji w K. - P. C. (karta 51), który powołał się w tym zakresie na dokonane, wespół z funkcjonariuszem policji K. K., czynności operacyjno - rozpoznawcze. Notatka ta nie wskazuje jednak i nie wyjaśnia na jakiej podstawie takie wnioski odnośnie udziału E. W. w przestępstwach dokonanych dnia 5 lutego 2020 roku, zostały wyprowadzone. O ile więc w dalszym toku procesu zapiski zawarte w notatce w odniesieniu do P. B. znalazły późniejsze dowodowe potwierdzenie (w postaci wyjaśnień tego oskarżonego przyznającego się do winy), o tyle wobec E. W. żaden dowód o takiej wymowie nie został przeprowadzony . W konkluzji uznać zatem należało, że ustalenia sądu pierwszej instancji

co do sprawstwa oskarżonego E. W. w zakresie czynów zarzucanych mu w punktach I, II, III aktu oskarżenia w istocie nie zostały poparte żadnym dowodem i należy ocenić je jako dowolne, a wyjaśnienia oskarżonego A. W. wskazujące na sprawstwo ww. co do czynu z punktu IV aktu oskarżenia nie zostały w możliwy do przeprowadzenia sposób zweryfikowane.			
Wniosek			
wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego E. W. od popełnienia zarzucanych mu czynów	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego E. W. od popełnienia zarzucanych mu czynów należało uznać za			

zdecydowanie przedwczesny, albowiem nie zostały wyjaśnione wszystkie istotne okoliczności sprawy w oparciu o możliwe do przeprowadzenia dowody. Sąd odwoławczy uznał za zasadne w oparciu o przesłankę z art. 437 & 2 k.p.k. uchylić zaskarżony wyrok wobec oskarżonego E. W. i przekazać sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji, uznając że bez ponowienia wszystkich dowodów nie jest możliwe wydanie trafnego rozstrzygnięcia. Wskazania co do dalszego postępowania przed sądem pierwszej instancji zostaną omówione poniżej w punkcie 5.3.2. niniejszego opracowania.				
3.2.	<u>podniesiony przez obrońcę oskarżonego P. B.</u> 1. zarzut obrazy prawa procesowego tj. - art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez pominięcie przez sąd pierwszej instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

okoliczności
dotyczącej
ewentualnej choroby
psychicznej
oskarżonego P. B.
jaka jest
kleptomania,
podczas gdy ww.w
wyjaśnieniach
złożonych w dniu
16 września 2020
roku wskazał, że
kradnie z uwagi
na uzależnienie od
kradzieży i nie jest w
stanie się przed tym
pohamować,

- art. 193 & 1 k.p.k.
w zw. z art. 9 &
1 k.p.k., w zw. z
art. 366 & 1 k.p.k.
poprzez pominięcie
okoliczności
dotyczącej
poczytalności
oskarżonego P. B. w
zakresie
ewentualnej
kleptomani i jej
wpływu na
odpowiedzialność
karną oskarżonego
i przesłanek do
zastosowania art. 17
k.p.k.,

- art. 7 k.p.k w zw. z
art. 92 k.p.k. poprzez
uznanie, iż doszło
do szkody, gdy w
toku postępowania
przygotowawczego
została
zabezpieczona
skradziona odzież,

2. zarzut błędu w
ustaleniach
faktycznych

	przyjętych za podstawę orzeczenia, wynikający z obrazy prawa procesowego, polegający na uznaniu, że oskarżony mógł w czasie czynu rozpoznać jego znaczenie lub pokierować swoim postępowaniem			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Sąd pierwszej instancji procedował w stosunku do oskarżonego P. B. prawidłowo. Podał analizie zebrane dowody oraz przekonywująco, zgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia życiowego przedstawił na jakich przesłankach faktycznych i prawnych oparł swe przekonanie o wiarygodności dowodów, które włączył do podstawy faktycznej wyroku i dlatego nie dał wiary dowodom przeciwnym. Wnioski sądu merytorycznego zostały wyprowadzone z całokształtu				

okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego (art. 410 k.p.k.), zgodnie z dyrektywami prawdy (art. 2 & 2 k.p.k.) i bezstronności (art. 4 k.p.k.), a zatem – wbrew wywodom apelacji - nie wykraczają poza granice ocen zakreślonych dyspozycją przepisu art. 7 k.p.k. i w żadnym razie nie noszą cech dowolności.

Naruszenia, wyrażonej w powołanej wyżej normie, zasady swobodnej oceny dowodów, autor apelacji upatruje w niezasadnym – jego zdaniem – uznaniu opinii biegłych lekarzy psychiatrów wydanej wobec oskarżonego P. B., za kompletną i jasną, podczas gdy, według jego twierdzeń, owa opinia pomija okoliczność dotyczącą ewentualnej choroby psychicznej oskarżonego w postaci kleptomani, na którą ten ostatni wskazał w wyjaśnieniach złożonych w dniu 16 września 2020

roku podnosząc, że kradnie z uwagi na uzależnienie od kradzieży i nie jest w stanie się przed tym pohamować. Zaprezentowana argumentacja ogranicza się więc w istocie do próby wykazania, iż przedmiotowa opinia jest niepełna, nie odnosząc się natomiast do kwestii jej jasności, która – co na marginesie należy zaznaczyć – nie budzi wątpliwości.

Twierdzenia autora apelacji nie zyskały aprobaty sądu odwoławczego.

Sporządzona przez biegłych lekarzy psychiatrów w dniu 18 września 2020 roku pisemna opinia sądowo - psychiatryczna (karta 220 - 223) uwzględnia bowiem wywiad przeprowadzony z oskarżonym P. B., w ramach którego wyjawiał on, że już jako nieletni miał prowadzone postępowania dotyczące drobnych kradzieży, które sprawiały mu satysfakcję i zapewniały mu lepsze samopoczucie. Poza przeprowadzeniem

ambulatoryjnego badania sądowo psychiatrycznego opiniujący zapoznali się także z materiałem aktowym przedmiotowej sprawy, co zostało wyraźnie odnotowane w treści sporządzonej opinii. Zatem formułując wnioski końcowe uwzględnili protokół wyjaśnień podejrzanego P. B. z dnia 16 września 2020 roku, zawierający zapis dotyczący uzależnienia jego osoby od drobnych kradzieży sprawiających mu przyjemność (kata 198 - 200). Konkludując biegli jednoznacznie orzekli, że ww. nie jest chory umysłowo w znaczeniu psychozy endogennej ani upośledzony umysłowo. Stwierdzili u niego trwające od wielu lat uzależnienie od substancji psychoaktywnych - głównie dopalaczy, ale również amfetaminy oraz alkoholu. Uznali, że na tym właśnie tle występują u oskarżonego zaburzenia emocjonalne i

zachowania
skutkujące
agresywną postawą
w stosunku do
otoczenia oraz
tendencje do
wypowiadania
deklaracji
suicydalnych.

Ocenili, że jest
on nadpobudliwy,
wybuchowy, słabo
kontrolujący
emocje, co nasila się
po spożyciu środków
psychoaktywnych.

Czyny o jakie ww.
jest oskarżony w
sposób bezpośredni
wynikają z
uzależnienia od tych
właśnie środków.

Reasumując
opiniujący uznali, że
oskarżony P. B. w
chwili dokonywania
zarzucanego mu
czynu miał
zachowaną zdolność
do jego rozpoznania
oraz zdolność do
pokierowania swoim
postępowaniem i nie
zachodzą warunki
z art. 31 & 1
i 2 k.k. Ponadto
stan psychiczny
badanego pozwala
mu na udział
w postępowaniu i
prowadzenie obrony
w sposób
samodzielny i
rozsądny.

Przytoczona treść
opinii przeczy
prezentowanym w
apelacji
twierdzeniom

jakoby biegli nie wypowiedzieli się co do występowania u oskarżonego choroby w postaci kleptomanii. Takowej przecież nie stwierdzili pomimo znajomości argumentacji następnie przytoczonej w skardze apelacyjnej. Sąd odwoławczy nie podziela stanowiska skarżącego, iż opinia sądowo psychiatryczna jest niepełna, gdyż – wbrew wywodom apelacji – zawiera odpowiedzi na wszystkie postawione pytania, a sygnalizowana kwestia była przedmiotem opiniowania przez biegłych. Nie można też podzielić zdania skarżącego jakoby na okoliczność występowania po stronie oskarżonego stanu chorobowego pod postacią kleptomanii jako zaburzenia psychicznego, powinien wypowiedzieć się biegły psycholog, a zaniechanie powołania go do opiniowania miało doprowadzić do naruszenia przepisu art. 193 & 1 k.p.k.

W tym kontekście przypomnieć należy, że opinię o stanie zdrowia psychicznego oskarżonego wydać mogą jedynie biegli lekarze psychiatrzy (art. 202 & 1 k.p.k.) i choć do udziału w wydaniu opinii powołuje się nadto biegłego lub biegłych innych specjalności (w tym psychologicznej), to decyzja sądu w tym zakresie zależy od złożenia wniosku przez psychiatrów (wyrok SN z 16 marca 2006 roku w sprawie IV KK 446/05). Powyższe wynika z tego, że konieczność „przybrania” do wydania opinii psychiatrycznej jeszcze innych biegłych wchodzi w zakres wiadomości specjalnych (wyrok SA w Gdańsku z 20 maja 2014 roku w sprawie II AKa 121/14). Badanie psychologiczne, jest badaniem pomocniczym, przeprowadzanym gdy potrzebują go biegli psychiatrzy dla wykonania zleconej im opinii. Skoro zaś w przedmiotowej sprawie biegli psychiatrzy

konieczności
przeprowadzenia
tego rodzaju badania
nie stwierdzili, to
po stronie sądu
orzekającego nie
zmaterializował się
obowiązek
powołania biegłego
psychologa. W
konsekwencji nie
mógł ów sąd
naruszyć przepisu
art. 193 § 1
k.p.k., a przeciwne
stanowisko autora
apelacji uznać należy
za spekulacje natury
specjalistycznej, w
sferze w której
ani strony, ani
sąd nie dysponują
odpowiednią wiedzą
fachową. Nie jest
przecież rzeczą stron
dyktowanie biegłym,
jakie metody i
techniki badawcze
mają stosować dla
wykonania
postawionego im
zadania,
rozstrzygają o tym
lekarze psychiatrzy
(wyrok SA w
Krakowie z 17
grudnia 2009 roku
w sprawie II AKA
225/09).

Nie można
wprawdzie
wykluczyć, że sąd
wyjątkowo z urzędu
stwierdzi
konieczność
powołania biegłego
celem
przeprowadzenia w
stosunku do

oskarżonego dodatkowych badań psychologicznych, w ramach opiniowania o jakim mowa w przepisie art. 202 & 1 k.p.k. To jednak musi wynikać z konkretnych ujawnionych w sprawie okoliczności, które pozostawały poza polem widzenia biegłych psychiatrów (wyrok SA w Gdańsku z 20 maja 2014 roku w sprawie II AKa 121/14). Tego rodzaju sytuacja w omawianej sprawie nie wystąpiła.

Podsumowując tę część rozważań przypomnieć należy, że kwestionowanie dowodu z opinii biegłych wymaga wykazania, że jest ona niepełna, niejasna, czy też zawiera wewnętrzne sprzeczności, była oparta na błędnych przesłankach, bądź nie odpowiada aktualnemu stanowi wiedzy w danej dziedzinie lub też jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania. W realiach przedmiotowej sprawy sędziowski uznał, że opinia wydana przez biegłych lekarzy

psychiatrów udziela wyczerpującej odpowiedzi w zakresie tezy dowodowej określonej w postanowieniu o powołaniu tychże biegłych, a w szczególności stwierdza, że poczytalność P. B., tak w czasie czynu, jak i w trakcie postępowania, nie budzi wątpliwości. To wszystko powoduje, że konkluzja tegoż sądu, co do spełnienia przez kwestionowaną opinię wymogów określonych w rzeczywistości treścią przepisu art. 201 k.p.k. i przyznania jej waloru wiarygodności jest słuszna, zaś podniesione zarzuty naruszenia przepisów art. 7 k.p.k, art. 410 k.p.k i art. 193 & 1 k.p.k. nie mogły odnieść oczekiwanego skutku. Sąd rejonowy trafnie ocenił wartość dowodową tejże opinii, a autor apelacji nie doprowadził do zdyskredytowania wniosków wprowadzonych z oceny tego dowodu. Na marginesie

rozważań wypada natomiast zauważyć, że biegli ujęli w opinii tylko jeden zarzut kradzieży dokonanej w dniu 3 marca 2020 roku, a poza jej zakresem pozostawili przedstawione ww. w dniu 16 września 2020 roku zarzuty kradzieży dokonanych w dniu 5 lutego 2020 roku. Ponieważ jednak wszystkie zarzucane oskarżonemu czyny popełnione zostały przez niego w taki sam sposób, na przestrzeni niespełna miesiąca, a nadto godziły w w takie same dobra chronione prawem, to nie ulega wątpliwości, że wnioski sporządzonej opinii odnosić należy do jego aktywności sprawczej zaprezentowanej zarówno w dacie 3 marca 2020 roku, jak i w dniu 5 lutego 2020 roku.

Nie jest też trafne stanowisko skarżącego obrońcy jakoby oskarżony P. B. nie spowodował swoim przestępczym zachowaniem szkody w mieniu pokrzywdzonych, w sytuacji gdy w toku postępowania

przygotowawczego
została
zabezpieczona
skradziona odzież.
Przypisana wyżej
wymienionemu
zaskarżonym
wyrokiem
aktywność
polegająca na
dokonaniu kradzieży
sklepowych w dniu
5 lutego 2020 roku
i 3 marca 2020
roku powodowała w
każdym przypadku
szkodę w mieniu
poszczególnych
właścicieli sklepów.
Zatrzymanie w dniu
5 lutego 2020 roku
przez
funkcjonariuszy
policji samochodu
będącego własnością
oskarżonego P. B.
wraz ze
skradzionymi
towarami oraz
podjęcie próby
zatrzymania przez
pracownika sklepu
(...) na gorącym
uczynku
oskarżonego A.
W., który odrzucił
reklamówkę z
dwoma
skradzionymi
kurtkami, oznacza
natomiast powstanie
możliwości
zwrócenia
utraconych
przedmiotów ich
właścicielom i
naprawienia im w
ten sposób powstałej
szkody (co w
przypadku kradzieży

z dnia 3 marca 2020 roku nastąpiło w dniu zaistnienia przestępstwa).			
Wniosek			
wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego P. B. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego P. B. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji nie jest zasadny. Nie można mówić o istnieniu jakiegokolwiek realnej potrzeby ponownego rozpoznania sprawy, w sytuacji możliwości wykorzystania przez sąd drugiej instancji inicjatywy dowodowej nadanej mu przez treść art. 452 & 2 k.p.k. Jeśli zatem sąd okręgowy uznałby, że zachodzi potrzeba poszerzenia i			

weryfikacji materiału dowodowego, to samodzielnie mógłby ten materiał uzupełnić, a następnie dokonać jego stosownej oceny, zwłaszcza że w odniesieniu do oskarżonego P. B. nie występowały ograniczenia z art. 454 k.p.k. do wydania orzeczenia reformatoryjnego. Z uwagi na aktualne brzmienie art. 452 & 2 k.p.k. oraz treść art. 167 k.p.k. regułą jest obecnie prowadzenie uzupełniającego postępowania dowodowego przed sądem drugiej instancji i orzekanie reformatoryjne, zaś uchylene wyroku sądu pierwszej instancji w oparciu o przesłankę z art. 437 & 2 k.p.k. powinno mieć miejsce jedynie w sytuacjach wyjątkowych, kiedy bez ponowienia wszystkich dowodów nie jest możliwe wydanie trafnego rozstrzygnięcia. Zasadny był wniosek prokuratora o zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do ww. oraz zaistniała potrzeba

korekty wyroku z urzędu wobec jego osoby, o czym jest mowa w innych częściach niniejszego opracowania.				
3.3.	podniesiony przez prokuratora na korzyść oskarżonych E. W., P. B. i A. W.: - zarzut obrazy przepisów prawa materialnego tj. art. 46 & 1 k.k. poprzez niezasadne orzeczenie w punkcie 4 i 5 zaskarżonego wyroku o solidarnym obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonych E. W. i P. B. na rzecz pokrzywdzonych: (...) S. A. kwoty 1539,89 złotych, (...) (...) sp. z o.o. kwoty 1339,85 złotych, (...) sp. z o.o. kwoty 478,78 złotych (pkt. 4 zaskarżonego wyroku) oraz o solidarnym obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonych E. W., P. B. i A. W. na rzecz pokrzywdzonego (...) S. A. kwoty 560 złotych (pkt. 5 zaskarżonego wyroku), podczas gdy w toku niniejszego	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		

postępowania rzeczy
będące
przedmiotem zaboru
zostały odzyskane
i uznane za
dowody rzeczowe
postanowieniem z
dnia 29 stycznia
2021 roku, wobec
czego należało
zaniechać orzekania
o obowiązku
naprawienia szkody
przez oskarżonych
na rzecz
pokrzywdzonych, a
orzec o zwróceniu
zabezpieczonych
dowodów
rzeczowych w
postaci
skradzionego i
odzyskanego mienia
osobom
uprawnionym tj.
pokrzywdzonym
podmiotom: (...) S.
A.,(...), (...) sp. z o.o.,
(...) sp. z o.o.,

- zarzut błędu w
ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę orzeczenia
na podstawie art.
46 & 1 k.k.
o solidarnym
obowiązku
naprawienia szkody
przez oskarżonych
E. W. i P. B. na rzecz
pokrzywdzonych:
(...) S. A. kwoty
1539,89 złotych, (...)
(...) sp. z o.o. kwoty
1339,85 złotych, (...)
sp. z o.o. kwoty
478,78 złotych (pkt.
4 zaskarżonego

wyroku) oraz o solidarnym obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonych E. W., P. B. i A. W. na rzecz pokrzywdzonego (...) S. A. kwoty 560 złotych (pkt. 5 zaskarżonego wyroku), poprzez przyjęcie że zabezpieczona w toku postępowania odzież nie trafiła ponownie do sprzedaży lecz uległa utylizacji zgodnie z zeznaniami świadków - kierowników sklepów należących do jednego właściciela spółki (...) S. A., zgodnie z ich procedurami, podczas gdy przesłuchani w toku postępowania świadkowie: M. W. - kierownik sklepu (...), M. O. - kierownik sklepu (...), J. J. - zastępca kierownika sklepu (...), M. P. - kierownik sklepu H (...), D. Ś. - kierownik sklepu (...), w złożonych zeznaniach nie odnieśli się do kwestii postąpienia ze skradzionymi rzeczami i w swych zeznaniach nie stwierdzili, że doszło do ich utylizacji, a nadto

	nie mogło dojść do ich faktycznej utylizacji, gdyż nie zostały zwrócone pokrzywdzonym spółkom - (...) S. A., (...) (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., co doprowadziło do niezasadnego orzeczenia na podstawie art. 46 & 1 k.k. o solidarnym obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonych E. W. i P. B. na rzecz pokrzywdzonych: (...) S. A. kwoty 1539,89 złotych, (...) (...) sp. z o.o. kwoty 1339,85 złotych, (...) sp. z o.o. kwoty 478,78 złotych (pkt. 4 zaskarżonego wyroku) oraz o solidarnym obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonych E. W., P. B. i A. W. na rzecz pokrzywdzonego (...) S. A. kwoty 560 złotych (pkt. 5 zaskarżonego wyroku)			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zasadny jest podniesiony przez skarżącego prokuratora zarzut poczynienia przez				

sąd pierwszej instancji błędnych ustaleń faktycznych w kwestii następczego postąpienia z odzieżą skradzioną ze sklepów: R., C., N. Y., (...) i (...), usytuowanych na terenie Galerii (...) w P., już po dokonaniu poszczególnych przestępstw, którego następstwem stała się obraza prawa materialnego tj. art. 46 & 1 k.k. na podstawie którego orzeczono zaskarżonym wyrokiem w punkcie 4 i 5 obowiązek naprawienia szkody przez oskarżonych na rzecz pokrzywdzonych w niniejszej sprawie podmiotów.

Zgodzić należy się z prokuratorem, że analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszym postępowaniu, a w szczególności zeznań przesłuchanych świadków: M. W. - kierownika sklepu (...), M. O. - kierownika sklepu (...), J. J. - zastępcy kierownika sklepu (...), M. P. - kierownika sklepu H (...) i D. Ś. - kierownika

sklepu (...), nie daje podstaw do przyjęcia, że będąca przedmiotem kradzieży odzież uległa utylizacji, zgodnie z procedurami obowiązującymi w sklepach.

Wymienione osoby w toku swych relacji procesowych w ogóle nie odniosły się do kwestii postąpienia ze skradzionymi rzeczami i nie stwierdziły aby doszło do ich utylizacji.

Ślusznie zatem wywiódł skarżący, że nie mogło dojść do faktycznej utylizacji rozważanych przedmiotów, które po ich zabezpieczeniu w dniu 6 lutego 2020 roku w zatrzymanym do kontroli drogowej pojeździe marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...) (notatka urzędowa karta 35) zostały poddane oględzinom (protokół oględzin karta 3 - 4) i sfotografowane (zdjęcia karta 9 - 13, metki karta 37 - 44), po czym uznane za dowody rzeczowe postanowieniem z dnia 27 stycznia 2021 roku (karta

348) i
przechowywane do
chwili obecnej w
magazynie dowodów
rzeczowych. Nie
zostały zatem
zwrócone
pokrzywdzonym
spółkom - (...) S.
A., (...) (...) sp. z
o.o. i (...) sp. z o.o.
Ponieważ nie mogło
dojść do utylizacji
tej odzieży przez
przedstawicieli
pokrzywdzonych
firm odzieżowych
to nieuprawnione
jest przyjęcie przez
sąd rejonowy, że
w tym zakresie
nie ma możliwości
zrekompensowania
pokrzywdzonym
wynikłych z
poszczególnych
przestępstw szkód
w inny sposób niż
poprzez zasądzenie
od oskarżonych na
podstawie art. 46 &
1 k.k. określonych
kwot pieniężnych.

Ma rację prokurator
wywodząc, iż
należało zaniechać
orzekania o
obowiązku
naprawienia szkody
przez oskarżonych
na rzecz
pokrzywdzonych a w
jego miejsce wydać
rozstrzygnięcie w
przedmiocie
dowodów
rzeczowych tj. orzec
o ich zwrocie
uprawnionym

podmiotom - pokrzywdzonym spółkom - (...) S. A., (...) (...) sp. z o.o. i (...) sp. z o.o. i w ten sposób dokonać naprawienia szkody wyrządzonej popelnionymi przez oskarżonych przestępstwami.		
Wniosek		
wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie punktów 4 i 5 zaskarżonego wyroku rozstrzygających co do obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonych E. W., P. B. i A. W., a nadto rozstrzygnięcie w przedmiocie dowodów rzeczowych zabezpieczonych w toku niniejszego postępowania poprzez orzeczenie zwrotu skradzionego i odzyskanego mienia osobom uprawnionym tj. pokrzywdzonym w niniejszej sprawie podmiotom	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		

Wniosek prokuratora o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylene jego punktów 4 i 5, rozstrzygających co do obowiązku naprawienia przez oskarżonych szkody, okazał się zasadny, z powodów wskazanych powyżej. Natomiast rozstrzygnięcie w przedmiocie dowodów rzeczowych zabezpieczonych w toku niniejszego postępowania poprzez orzeczenie zwrotu skradzionego, a następnie odzyskanego mienia uprawnionym pokrzywdzonym, sąd odwoławczy zdecydował się pozostawić sądowi rejonowemu w dalszym toku postępowania, po zwrocie akt przedmiotowej sprawy.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok z urzędu	

w stosunku do oskarżonego P. B. i oskarżonego A. W. w ten sposób, że:

a. w opisie czynów zarzucanych oskarżonemu P. B. w punktach I, II, III aktu oskarżenia przyjął, że oskarżony popełnił je wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w miejsce sformułowania " z E. W. ",

b. w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu P. B. w punkcie IV aktu oskarżenia przyjął, że oskarżony popełnił tenże wspólnie i w porozumieniu z A. W. i z inną osobą, w miejsce sformułowania " z E. W. ",

c. za podstawę prawną skazania w zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu P. B. w punktach I, II, IV aktu oskarżenia przyjął art. 278 & 1 k.k. w zw. z art. 64 & 1 k.k., zaś w zakresie czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia przyjął art. 278 & 1 k.k. w zw. z art. 12 & 2 k.k. w zw. z art. 64 & 1 k.k.

	d. w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu A. W. w akcie oskarżenia przyjął, że oskarżony popełnił także wspólnie i w porozumieniu z P. B. i z inną osobą, w miejsce sformułowania " z E. W. ".	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Powodem zmian zaskarżonego wyroku z urzędu, opisanych powyżej w punktach a., b., d. było uchylene zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego E. W. i przekazanie co do niego sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. W zaistniałej sytuacji procesowej czyny zarzucane oskarżonemu E. W. de facto nie zostały rozpoznane i osądzone. Dlatego w opisach czynów zarzucanych współoskarżonym P. B. i A. W., działającym z ww. wspólnie i w porozumieniu, należało posłużyć się		

określeniem " z
inną osobą ," tj.
określeniem
zastępującym
nazwisko
oskarżonego E. W..

W orzecznictwie
Sądu Najwyższego
utrwalil się pogląd,
że w każdym
przypadku, gdy
sąd ustala, że
współsprawcą
przestępstwa jest
osoba niebędąca
oskarżoną w danej
sprawie, to w części
dyspozytywnej
wyroku powinien
posługiwać się
określeniem
zastępującym
nazwisko tego
współsprawcy (zob.
wyr. SN z 11.2.1991
r., V KRN 386/90,
OSNKW 1991, Nr
7-9, poz. 42, z
głosą aprobowaną E.
Skrętowicza, OSP
1992, Nr 6, s. 138;
podobnie też wyr.
SA w Białymstoku z
28.3.1995 r., II AKr
28/95, OSP 1996, Nr
7-8, s. 150; wyr.
SA w Krakowie z
24.6.1996 r., II AKa
121/96, KZS 1996,
Nr 7-8, poz. 47).

Zmiana
zaskarżonego
wyroku dokonana
z urzędu, opisana
powyżej w punkcie
c wynika z tego,
że stosownie do
art. 455 k.p.k.

sąd odwoławczy nie zmieniając ustaleń faktycznych poprawia błędną kwalifikację prawną czynu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów. Potrzeba skorygowania zaskarżonego wyroku z urzędu zaistniała w stosunku do oskarżonego P. B. w zakresie czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia. Prawidłowa była kwalifikacja prawna tego czynu zaproponowana przez prokuratora z art. 278 & 1 k.k. w zw. z art. 12 & 2 k.k. w zw. z art. 64 & 1 k.k. Sąd rejonowy natomiast przyjmując, że wszystkie czyny - zarzucane w punktach I, II, III i IV aktu oskarżenia popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 & 1 k.k., zakwalifikował je z art. 278 & 1 k.k. w zw. z art. 64 & 1 k.k, podczas gdy na czyn zarzucany w punkcie III aktu oskarżenia składały się wykroczenia przeciwko mieniu, co powinno w

tym zakresie znaleźć odzwierciedlenie poprzez powołanie w podstawie prawnej skazania art. 12 & 2 k.k. wraz z art. 278 & 1 k.k. w zw. z art. 64 & 1 k.k. Dokonana przez sąd odwoławczy zmiana kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego w punkcie III aktu oskarżenia miała charakter neutralny, albowiem nie stwarzała niekorzystnych konsekwencji prawnych dla tego oskarżonego. Prawidłowa była natomiast wskazana przez sąd rejonowy podstawa prawna wymiaru kary za wszystkie przypisane ww. oskarżonemu przestępstwa tworzące ciąg przestępstw.

5.
ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

5.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: P. B. i A. W. w ten sposób, że: a. w opisie czynów zarzucanych oskarżonemu P. B. w punktach I, II, III aktu oskarżenia przyjął, że oskarżony popełnił je wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, w miejsce sformułowania " z E. W. ", b. w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu P. B. w punkcie IV aktu oskarżenia przyjął, że oskarżony popełnił tenże wspólnie i w porozumieniu z A. W. i z inną osobą, w miejsce sformułowania " z E. W. ", c. za podstawę prawną skazania		

w zakresie czynów
zarzucanych
oskarżonemu P. B.
w punktach I, II,
IV aktu oskarżenia
przyjął art. 278 &
1 k.k. w zw. z
art. 64 & 1 k.k.,
zaś zakresie czynu
zarzucanego mu w
punkcie III aktu
oskarżenia przyjął
art. 278 & 1 k.k. w zw.
z art. 12 & 2 k.k. w
zw. z art. 64 & 1 k.k.,

d. w opisie
czynu zarzucanego
oskarżonemu A. W.
w akcie oskarżenia
przyjął, że oskarżony
popelnił tenże
wspólnie i w
porozumieniu z P.
B. i z inną
osobą, w miejsce
sformułowania " z E.
W. ",

e. uchylił, zgodnie
z wnioskiem apelacji
prokuratora,
nałożony na
oskarżonego P. B.
w punkcie 4
i 5 zaskarżonego
wyroku, zaś na
oskarżonego A.
W. w punkcie
5 zaskarżonego
wyroku, obowiązek
naprawienia szkody
(wskazanie punktu
4 obok punktu
5 w odniesieniu
do oskarżonego A.
W. w wyroku
sądu odwoławczego,
stanowi oczywistą
omyłkę pisarską,

gdyż obowiązek taki został nałożony na tego oskarżonego wyłącznie w punkcie 5 zaskarżonego wyroku)			
Zwięźle o powodach zmiany			
Powody zmiany zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonych: P. B. i A. W. zostały przedstawione w punkcie 3.3. i w punkcie 4.1 niniejszego opracowania.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			

W sprawie zachodzi konieczność przeprowadzenia przewodu sądowego w całości w zakresie wszystkich dowodów mogących mieć istotny wpływ na miarodajne, trafne wypowiedzenie się co do sprawstwa oskarżonego E. W. - patrz część 5.3.2 niniejszego opracowania			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Przy ponownym rozpoznaniu sprawy należy:			

- przesłuchać oskarżonego E. W., o ile stawi się na rozprawę główną, i okazać mu zapisy wszystkich zabezpieczonych monitoringów z kradzieży sklepowych, celem wypowiedzenia się przez niego co do tożsamości uwidocznionych na nich mężczyzn, ze szczególnym uwzględnieniem jego osoby,

- przesłuchać P. B. i A. W. (już w charakterze świadków, a więc pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań) i połączyć te czynności z okazaniem im, wszystkich zabezpieczonych zapisów monitoringu, celem wypowiedzenia się przez nich co do towarzyszącego im mężczyzny (lub mężczyzn w przypadku A. W.), ze szczególnym uwzględnieniem rozpoznania E. W.,

- przesłuchać w charakterze świadka M. W. i połączyć tą czynność z okazaniem jej zapisów monitoring

ze sklepu (...) z dnia 5 lutego 2020 roku i z dnia 3 marca 2020 roku (karta 99 - 102, 108) w celu wskazania przez nią, którzy konkretnie mężczyźni widoczni na nagraniach i na podstawie jakich cech charakterystycznych, zostali przez nią rozpoznani jako sprawcy obu kradzieży na szkodę jej pracodawcy,

- zabezpieczyć zdjęcia wszystkich trzech oskarżonych: E. W., P. B. i A. W. jako osadzonych, za pośrednictwem wyszukiwarki NOE-SAD oraz za pośrednictwem Policji,

- w razie konieczności, jeśli powyżej wskazane dowody okażą się nie wystarczające dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności zarzucanych oskarżonemu E. W. czynów, dopuścić dowód z opinii antropologicznej celem celem przeprowadzenia badań identyfikacyjnych, pozwalających na wyjaśnienie czy któryś z mężczyzn na zarejestrowanych

nagraniach
kradzieży
sklepowych
przejawia
podobieństwo i w
jakim stopniu do
wizerunku
oskarżonego E. W.,
utrwalonego na
zabezpieczonym w
dalszym toku
postępowania
zdjęciu lub
zdjęciach,

- wydania,
niezwłocznie po
zwrocie akt sprawy
przez sąd
odwoławczy,
rozstrzygnięcia o
zwrocie
zatrzymanych rzeczy
uprawnionym
pokrzywdzonym,
jako zbędnych dla
postępowania
karnego - w trybie
art. 230 & 2 k.p.k., tj.
(...) S. A. dowodów
rzeczowych Nr 10,
Nr 12, Nr 13 -
szczegółowo
opisanych w
postanowieniu z
karty 348, (...) sp. z o.o.
dowodu rzeczowego
Nr 11 - szczegółowo
opisanego w
postanowieniu z
karty 348, (...) sp. z o.o.
dowodu rzeczowego Nr 14 -
szczegółowo
opisanego w
postanowieniu z
karty 348.

1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV.	Koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej: - oskarżonemu E. W. z urzędu w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji w kwocie 619, 92 złotych (z uwagi na uchylenie zaskarżonego wyroku wobec tego oskarżonego w całości należało ponowić to rozstrzygnięcie w wyroku sądu odwoławczego) oraz w postępowaniu odwoławczym w kwocie 1239,84 złotych, - oskarżonemu P. B. z urzędu w postępowaniu odwoławczym w kwocie 1239,84 złotych,	

	sąd odwoławczy zasądził na rzecz adwokata A. K., a ustalił je na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k., § 11 ust. 2 pkt. 3 i 4, § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800) w związku z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, przy uwzględnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 20 grudnia 2022 r., sygn. akt SK 78/21.	
V.	Sąd odwoławczy zwolnił oskarżonych P. B. i A. W. od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego, obciążając nimi Skarb Państwa. Wydając niniejsze rozstrzygnięcie miał na względzie, zgodnie z przesłankami określonymi w art.	

	624 § 1 k.p.k., sytuację osobistą i majątkową ww. oskarżonych oraz przebywanie A. W. w warunkach izolacyjnych z powodu odbywania kary pozbawienia wolności w innej sprawie, a nadto orzeczenie wobec ww. w przedmiotowej sprawie kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględny.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego E. W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	ustalenie sprawstwa i winy oskarżonego E. W.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego P. B.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	ustalenie co do winy i uznanie, że doszło do powstania szkody w mieniu pokrzywdzonych		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.13. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	3	
Podmiot wnoszący apelację	prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	orzeczenie obowiązku naprawienia szkody od oskarżonych E. W., P. B. i A. W.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana